

Επι κοινωνία εν τύπω

Σύλλογος Φίλων Περιθαλλομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Από καρδιάς

Το κάθε τι που γίνεται από την καρδιά έχει πιο μεγάλη ποιότητα διαφορά από αυτό που γίνεται έτσι απλά για να γίνει.

Το κυρίαρχο συναίσθημα όταν λέμε ή κάνουμε κάτι με την καρδιά μας είναι η χαρά. Η αίσθηση του χώρου και του χρόνου χάνονται και βιώνουμε κάθε στιγμή με παρουσία, πολύ συνειδητά. Το αποτέλεσμα των λόγων ή των πράξεών μας είναι πολύ φορτισμένο και έχει μεγάλη απήχηση σε αυτόν ή σε αυτούς που το εισπράττουν. Αν δεν κάνουμε κάτι με την καρδιά μας βιαστικά, γίνεται σαν αγγαρεία, ο χρόνος δεν περνάει και μας βγαίνουν αρνητικά συναισθήματα.

Όταν όμως κάνουμε κάτι με την καρδιά μας, μόνο καλό μπορεί να είναι. «Το είπα ή το έκανα με την καρδιά μου!», «το λέει η καρδιά μου», «είναι λεοντόκαρδος», «νέλασα με την καρδιά μου», «με το χέρι στην καρδιά», «σου έδωσα την καρδιά μου»... είναι εκφράσεις που δηλώνουν θετικά συναισθήματα, καλή πρόθεση και έντονη παρουσία.

Η πρώτη αίσθηση, που συνήθως είναι και η σωστή, πηγάζει από την καρδιά. Η παρόρμηση να κάνουμε κάτι καλό, οι αυθόρμητες σκέψεις γεννιούνται στην καρδιά χωρίς μέτρο, υπολογισμό ή υστεροβουλία. Ακαριαία τότε παρεμβάινει η «λογική» και γίνεται ένας εσωτερικός διάλογος, μια έντονη διαμάχη μεταξύ του θέλω και του πρέπει. «Πόσο θα μου κοστίσει;», «πi θα πει ο κόσμος;», «μήπως φανώ γελοίος;», «και αν δεν είναι έτσι;»... τέτοιες σκέψεις έρχονται και φρενάρουν την παρόρμηση της καρδιάς.

Ο εχέφρων νους και ο «έχων σώας τας φρένας» είναι ο «καθώς πρέπει άνθρωπος» πλήρως υποταγμένος στο κοινωνικό κατεστημένο.

Μόνο τα παιδιά εκφράζονται και ζουν με τις υποδείξεις της καρδιάς, για αυτό είναι χαρούμενα, ξένοιαστα, ελεύθερα και αυθόρμητα, μέχρι να μπουν στους κανόνες και τα πρέπει του κατεστημένου. «Από μικρό παιδί και από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια». Έτσι

σιγά-σιγά η καρδιά κλείνεται, γινόμαστε σκληρόκαρδοι, απομονωνόμαστε από τους συνανθρώπους μας και τον Θεό. Η αποκοπή από τα συναισθήματά μας έχει σαν αποτέλεσμα την αίσθηση μοναξιάς, απογοήτευσης, μελαγχολίας, λειτουργούμε μηχανικά σαν

Πρωτοβροχία

Σταγόνες βροχής! Επιτέλους βρέχει. Γκρίζα σύννεφα παντού, η μέρα αρχίζει μα το σκοτάδι παραμένει. Η μυρωδιά της υγρασίας, ο ήχος του νερού, πλημμυρίζουν το χώρο. Βρεγμένα μαλλιά κολλάνε στο πρόσωπο. Βρεγμένα ρούχα αγκαλιάζουν το σώμα. Κι εγώ σ' ένα μικρό, παλιό, σάπιο μπαλκόνι, σε μια τεράστια, παλιά και λιγδιασμένη πόλη, βλέπω, ακούω, αισθάνομαι, μυρίζω, γεύομαι, χορεύω στη βροχή. Πανδαισία για όλες τις αισθήσεις.

Βρέχει, επιτέλους βρέχει. Το παλιό, βρόμικο τσιμεντό που γεμίζει την πόλη χάνει κάθε ίχνος ασχήμιας. Δένει με το γκρίζο του ουρανού και αποκτά μια ομορφιά θλιβερή, μελαγχολική και μαύρη. Δικιά μου. Σαν ασπρόμαυρη φωτογραφία. Αποχρώσεις του γκρίζου παντού. Πάρα πολλές, εκατοντάδες ίσως, μα έχουν όλες κάτι από γκρι. "Comptine d'un autre ete: L'apres-midi". Σαν τα μελαγχολικά βάλς της Amelie που ξεχύνονται από τα ηχεία μου. Σαν τις εκφάνσεις της ζωής.

Ο χρόνος ζέρει καλά τη δουλειά του και συνεχίζει να καλεί. Στους ρυθμούς των βάλς, σήμερα η βροχή τον συνοδεύει. Οι δρόμοι πλένονται, τα σκουπίδια κυλούν και παρασέρνονται απ' το νερό. Δεν υπάρχουν αμαρτίες που δάκρυα δεν μπορούν να τις ξεπλύνουν. Και σήμερα ο ουρανός είναι δακρυσμένος. Ταιριάζει με τον δικό μου. Θυμίζει παλιά ταξίδια που έκανα, όταν η ζωή μου είχε νόημα γιατί την μοιραζόμουν. Θυμίζει κρύο και μυρωδιά θάλασσας, βροχή και αέρα ένα κρύο βράδυ σε ένα σάπιο ferry boat, σε μια μεταμεσονύκτια πλεύση προς το Αντίριο. Θυμίζει άφιξη στα Γιάννενα, με μια αγκαλιά και μια καθαρή πετσέτα να περιμένουν. Ζεστά σερμπέτια, ζεστά φιλά και ρακόμικο πικάντικο θυμίζει. Χιλιάδες πράγματα δικά σου, από τα μεγαλύτερα μέχρι τα πιο μικρά. Μα τούτο, το ένα, το πιο απλό απ' όλα, η βροχή... Ήταν πάντοτε δικό μου. Δική μου συντροφιά, το δώρο που έφερα μαζί μου όταν ερχόμουν, η μόνη ομορφιά που έμεινε μαζί μου όταν έφυγες. Και η μοναξιά πάντα ελαφραίνει όταν βρέχει. Γιατί έχω τον καιρό στο πλάι μου. Και τέτοιες μέρες, όταν κοιτάς έξω, βλέπεις τον κόσμο που άφησες. Τον δικό σου κόσμο.

Η πόλη ζητνάει. Οι άνθρωποι περπατούν στους δρόμους, μα επιτέλους δεν έχουν ηλιθια χαμόγελα στα χείλη. Μερικοί, λίγοι, πολύ λίγοι, χαμογελούν μελαγχολικά. Περπατούν γρήγορα, είναι σοβαροί, και για μία φορά στην ζωή τους κοιτάζουν χαμηλά. Είναι τόσο πολύ όμορφοι σήμερα... Πανέμορφοι. Τους βλέπω και αναρω-

τιέμαι πόσο καλύτερος θα ήταν ο κόσμος αν είχαμε τη σοφία να κοιτάμε πάντα χαμηλά. Δεν έχει σημασία. Κάποτε ήμουν βλάκας, μικρός και αλαζονικά ευτυχής. Είχαν πει τότε για μένα: «Μίλα στο Γεϊωνάκο. Ο Γεϊωνας είναι σοφός». Από τότε έπαθα πολλά. Από τότε έμαθα πολλά. Τους ξαναβρήκα και τους το είπα. Μάλλον περισσότερα απ' όσα θα πρεπε είχα μάθει. Γιατί τώρα πια δε μου μιλούν. Δεν είμαστε έτοιμοι να ξέρουμε πολλά. Δεν είμαστε έτοιμοι να νιώθουμε πολλά. Μήτε να κοιτάμε χαμηλά είμαστε έτοιμοι. Να 'ναι καλά η βροχή. Που μας το θυμίζει πού και πού.

<http://my.aegean.gr/web/article3076.html>
Γιώργος Παραδείσης

Τα πρωτοβροχία

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ανήκει στη συλλογή "Θα βραδιάζει" (1930). Ο ποιητής εδώ απευθύνεται σε αγαπημένη γυναίκα που την οδηγεί στην εξοχή και εκφράζει με γραφικές και ιδιυλλιακές εικόνες την αγάπη του για την ελληνική φύση και τη ζωή του χωριού.

Με τα πρωτοβροχία θ' ῥθουν τα μηνύματα του χειμώνα: το ποτάμι θα θολώσει, θα τριζοβολούν ξερά τα πλατανόφυλλα, θα κρυώσει η νύχτα και θα μεγαλώσει.

Θα δροσοσταλάζουν κόκκινα τα κούμαρα, κυκαλιές θ' ανθούν στο χώμα ταίρια ταίρια, θα καπνίζουν σφαλιστά τα χωριατόσπιτα, και θ' αρχίσουν τα σπιτιπικά νυχτέρια.

Θα σωπάσει ο τζιτζίκας, κι ετοιμοτάξιν για ἄλλων τόπων άνοιξη, μακριά απ' τα χιόνια, βράδυ βράδυ ως τα μεσούρανα θα χύνονται μαύροι φτερωτοί σταυροί, τα χελιδόνια.

Ω χαρά μας! το χειμώνα θα προσμένομε, δίχως πάγους και χιονιές να φοβηθούμε: της ζωής μας το στερνό ταξίδι εκάναμε και την άνοιξη άλλων τόπων δεν ποθούμε!

Γεώργιος Δροσίνης

καλοκουρδισμένα ρομποτάκια έχοντας κοπέι από το ρεύμα της Ζωής και το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι η ύλη, η δόξα και το χρήμα. Ίσως για αυτό λέει: «Εάν μη στραφείτε και γέννησθε ως τα παιδιά, ού μη εισέλθητε εις τήν βασιλείαν τών ούρανών».

Ξεχνάμε ότι μόνο μέσα από την καρδιά μπορεί να εκφραστεί η αγάπη που είναι η μόνη συνεκτική δύναμη του σύμπαντος που μας κρατά ενωμένους με τη φύση, τους συνανθρώπους μας και τον Θεό.

Στο Άγιο Όρος οι μοναχοί αυτό που επιδιώκουν μέσα από την καθημερινή τους άσκηση

είναι να φτάσουν στην κατάσταση της καρδιακής προσευχής που τους ενώνει με τη θέληση και την αγάπη του Θεού.

Η καρδιά θέλει. Ο νους υπολογίζει και ο άνθρωπος παραπαίει ανάμεσα στο θέλω και το πρέπει. Δύο καταστάσεις φαινομενικά αντίθετες. Και όμως τι ευλογία για τον άνθρωπο που έχει κατορθώσει να κυριαρχήσει μέσα του και να βρει τη λεπτή ισορροπία ανάμεσα στις δύο αυτές δυνάμεις.

Πέτρος Γαρζώνης
Σχέδιο: Ρένα Καραλέκα

Η Ελβετία χωρίς τον Καποδίστρια δεν θα ήταν αυτό που είναι

Ένα κείμενο προς τιμή του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας

Τον Οκτώβριο του 2014, τονίμα.gr δημοσίευσε ένα κείμενο σχετικά με την άγνωστη σε πολλούς δράση του Ιωάννη Καποδίστρια στην Ελβετία και τον ρόλο του στην ουδετερότητα της χώρας αλλά και την ενσωμάτωση των καντονιών της Γενεύης και του Βο (Λυζάννη) σε αυτήν. Το ζήτημα συγκέντρωσε ιδιαίτερα ενδιαφέρον, ίσως σε ανακρίσιμη μέτρα η θλιβερή πραγματικότητα ότι ενώ οι Ελβετοί τιμούν τον Καποδίστρια για την προσφορά τους στη χώρα τους, στην Ελλάδα, την πατρίδα του, δολοφονήθηκε, τη στιγμή που σχεδίαζε να χτίσει από το μηδέν ένα νέο ελεύθερο κράτος. Στα πλαίσια της συζήτησης που προκάλεσε το εν λόγω κείμενο, ο πρόεδρος της Ελβετίας στην Αθήνα κ. Lorenzo Amberg απέστειλε στο Βήμα ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον κείμενο το οποίο αφορά το ίδιο ζήτημα, το οποίο βασίζεται σε ομιλία του στην Αναγνωστική Εταιρεία Κέρκυρας στις 23 Σεπτεμβρίου 2011 προς τιμή του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας.

Το ακόλουθο κείμενο αφορά κάποιες πτυχές της ζωής αυτού του μεγάλου πολιτικού άντρα που υπήρξε ο Ιωάννης Καποδίστριας· ειδικά τον ρόλο που διαδραμάτισε στη θεσμική αναδιοργάνωση της Ελβετίας, καθώς και στην ενδυνάμωση του καθεστώτος της μόνιμης ουδετερότητας. Δεν το γράφω ως ιστορικός, αφού δεν έχω αυτή την ιδιότητα, αλλά ως ευγνώμων πολίτης, όπως επίσης και ως διπλωματικός εκπρόσωπος της σύγχρονης Ελβετίας, η οποία, χωρίς εκείνον, αναμφίβολα, δεν θα ήταν αυτό που είναι σήμερα.

Πρώτη αποστολή του Καποδίστρια στην Ελβετία από τον Σεπτέμβριο 1813 ως τον Νοέμβριο 1814

Ο Καποδίστριας εισέρχεται στην ελβετική ιστορία σε μια κρίσιμη στιγμή, ενώ επικρατεί το συγκεντρωτικό κράτος, το οποίο θέλησε να δημιουργήσει η Γαλλία, κατόπιν της εισβολής της το 1798 στην Ελβετία, και καταλήγει σε μια κατάσταση χάους, πραξικοπημάτων και αναρχίας το 1802. Ο Ναπολέων, έχοντας αποσύρει τα στρατεύματά του, επιβάλλει τότε στους Ελβετούς το καθεστώς της ομοσπονδίας. Επιστρέφει στα καντόνια τις εξουσίες τους και καταργεί την κεντρική κυβέρνηση. Πρόκειται για μια «διαμεσολάβηση» ανάμεσα στα αριστοκρατικά και στα προοδευτικά καντόνια, αλλά πρόκειται πρωτίστως για «επιβολή». Το κάθε καντόνι έχει το δικό του σύνταγμα, αλλά αυτά τα συντάγματα είναι περίπου όμοια και δεν λαμβάνουν υπόψη τους τις ιστορικές, θρησκευτικές και γλωσσολογικές ιδιαιτερότητες του κάθε καντονιού. Η Ελβετία, μεταξύ του 1802 και του 1813 γίνεται ακόμα πιο εξαρτημένη από τη Γαλλία από ό,τι στο παρελθόν. Είναι υποχρεωμένη να διαθέσει 16.000 στρατιώτες στον στρατό του Ναπολέοντα, προκειμένου να λάβουν μέρος στους διάφορους πολέμους, με αποτέλεσμα σημαντικές ανθρωπίνες απώλειες, κυρίως κατά τη Ρωσική εκστρατεία.

Το 1813, 130.000 Ρώσοι και Αυστριακοί στρατιώτες εισβάλλουν στην Ελβετία, προκειμένου να πολεμήσουν τα γαλλικά στρατεύματα στα σύνορά της. Η τάξη του ελβετικού κράτους, την οποία έχει επιβάλει η Γαλλία καταρρέει άμεσα. Η ομοσπονδιακή Βουλή, το Κοινοβούλιο που απαρτίζεται από δύο βουλευτές από το κάθε καντόνι, αλλά χωρίς πραγματικές αρμοδιότητες, καταργεί το σύνταγμα, το λεγόμενο «Σύνταγμα της διαίτησας».

Οι νικήτριες Δυνάμεις, η Αγγλία, η Ρωσία, η Πρωσία και η Αυστρία, όπως γνωρίζουμε, ξεκινούν την αναδιοργάνωση της Ευρώπης, αποκαθιστώντας κυρίως την παλιά τάξη πραγμάτων. Ποια θα είναι η θέση της Ελβετίας, η οποία βρίσκεται γεωγραφικά στο κέντρο της Ευρώπης; Μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, η Ρωσία είναι εκείνη που εκδηλώνει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την Ελβετία. Ο Καποδίστριας λαμβάνει εντολή από τον Τσάρο Αλέξανδρο Α' να «σώσει (την Ελβετία) από τον γαλλικό δεσποτισμό» και να την συνδράμει ώστε «να ξαναβρεί τον εαυτό της και να λάβει μέρος [...] στο μεγάλο έργο της ευρωπαϊκής αναδόμησης» (Bouvier-Bron, σελ. 19).

Ο Καποδίστριας λοιπόν φτάνει στην Ελβετία τον Νοέμβριο του 1813 και θα παραμείνει εκεί ως τον

Σεπτέμβριο του 1814. Φέρει τον τίτλο του έκτακτου απεσταλμένου και εξουσιοδοτημένου αντιπροσώπου του Ρώσου Τσάρου. Συνεργάτες του είναι ο Αυστριακός διπλωμάτης, Lebzeltner, αργότερα ο Schraut, επίσης ένας Άγγλος, ο Cunning και άλλοι. Κανείς τους όμως δεν θα παραμείνει στην Ελβετία καθ' όλη αυτή την περίοδο, και, όπως επισημαίνει και η κ. Michele Bouvier-Bron, ο Καποδίστριας «αδιαμφισβήτητα άσκησε την πλέον καθοριστική επιρροή» μεταξύ των απεσταλμένων των Μεγάλων Δυνάμεων.

Τον Σεπτέμβριο του 1813, η Ελβετία είναι κατακερματισμένη. Η χώρα σπαράσσεται από πολιτικούς διχασμούς, από διαμάχες επιρροών, από εδαφικές διεκδικήσεις. Πρόκειται για μια πολύ οδυνηρή μεταβατική περίοδο, και η κατάσταση είναι τόσο σοβαρή, ώστε η χώρα να βρίσκεται στο μεταίχμιο ενός εμφυλίου πολέμου. Ο Κερκυραίος, ο οποίος, απαντώντας στον τσάρο, δηλώνει ότι γνωρίζει την Ελβετία μόνο από τα βιβλία και πως δεν μιλά γερμανικά, βουτάει στα βαθιά νερά και αναπτύσσει μια αξιολογία δραστηριότητας. Σε λίγο καιρό, γίνεται γνώστης των ελβετικών πραγμάτων. Επισκέπτεται όλους τους παράγοντες, όλα τα καντόνια, συντάσσει σχέδια αποφάσεων και συνταγμάτων, συμβουλευτείται, κατευθύνει τα πάθη, αναζητά συμβιβασμούς, και την ίδια στιγμή αναφέρει πιστά και λεπτομερώς στους ανωτέρους του όλα όσα συμβαίνουν στην Ελβετία. Μόνο μια φορά χρησιμοποιεί, μαζί με τους συναδέλφους του, την απειλή: Τον Αύγουστο του 1814, όταν η ομοσπονδιακή Βουλή ή το Κοινοβούλιο, το οποίο εδρεύει στη Ζυρίχη, δεν έχει καταλήξει στο κείμενο του νέου ελβετικού Συντάγματος, οι έξι διπλωμάτες απειλούν να διαλύσουν τις σχέσεις τους με τη Βουλή και να εγκαταλείψουν τη χώρα στους διχασμούς της. Τρεις μέρες αργότερα υιοθετείται το Σχέδιο του Συντάγματος.

Στο τέλος αυτού του μαραθωνίου, όχι μόνο η Ελβετία, αλλά και το κάθε καντόνι έχει το δικό του Σύνταγμα. Η πολιτική ειρήνη έχει αποκατασταθεί, όπως επίσης και μια κάποια ισορροπία μεταξύ των καντονιών, τα οποία έχουν όλα τα ίδια δικαιώματα. Η Ελβετία αναγνωρίζεται από τους Συμμάχους (σημειώνουμε ότι ορισμένα μικρά κρατίδια εξαφανίστηκαν την εποχή εκείνη, όπως η Γένοβα ή η Βενετία).

Ασφαλώς, δεν πρόκειται ακόμα για την Ελβετία που διαμορφώθηκε αργότερα το 1830 και το 1848. Το ομοσπονδιακό κράτος είναι ακόμα αδύναμο, η ύπαρξή του σε εμβρικό στάδιο. Ωστόσο, έχουν τεθεί οι βάσεις. Εκεί όπου ο Ναπολέων απέτυχε με τη βία, ο Καποδίστριας τα κατάφερε με τον διάλογο, τη δύναμη της πειθούς και την επιμονή του. Αυτός ο ιδιοφυής διπλωμάτης, όχι μόνο κατανόησε από πολύ νωρίς την πολυπλοκότητα της ελβετικής πραγματικότητας στις παραμικρές της λεπτομέρειες, αλλά εντέλει κατάφερε να πείσει τους συνομιλητές του ότι η λύση που τους πρότεινε ήταν η πιο συμφέρων τους. Αργότερα, μετά την έκρηξη της ελληνικής επανάστασης το 1821, σε μια επιστολή του σε Κερκυραίο θα γράψει τα εξής: «Η αναγέννηση και η πραγματική ανεξαρτησία ενός λαού δεν μπορούν παρά να είναι έργο του ίδιου. Μια εξωτερική βοήθεια μπορεί ενδεχομένως να τις διευκολύνει, όχι όμως και να τις δημιουργήσει.» (Chronos). Αναμφίβολα, ο Καποδίστριας είχε ήδη υιοθετήσει αυτήν την άποψη όταν οργάνωσε τα ζητήματα της Ελβετίας. Το απόσπασμα αυτό επιβεβαιώνει επίσης ότι ο Καποδίστριας δεν έπαψε ποτέ να είναι ένας Έλληνας πατριώτης, έτοιμος να υπηρετήσει τον απελευθερωμένο του λαό και να αναδιοργανώσει το Κράτος του, όπως και θα το κάνει από το 1829 ως το 1831.

Κατά τους μήνες των διαπραγματεύσεων, σχολιάζει με ενάργεια: «Στις δημοκρατίες, συζητάμε πολύ, παίρνουμε αποφάσεις με δυσκολία, και ενεργούμε με μεγάλη βραδύτητα.» Είναι μια ορθή ματιά και όσον αφορά τη λειτουργία της Ελβετίας, αυτό ισχύει απολύτως, ακόμα και στις μέρες μας: οι συζητήσεις διεξάγονται έτσι ώστε να ακούγεται η φωνή όλων των κομμάτων, και η δυσκολία λήψης αποφάσεων προέρχεται από την αναγκαιότητα εξεύρεσης συμβιβασμών, και η βραδύτητα των ενεργειών αποτελεί το τίμημα της απουσίας μιας ισχυρής κεντρικής εξουσίας. Η τελευταία ενισχύεται ωστόσο σε περιπτώσεις κινδύνου, για παράδειγμα σε περίπτωση εξωτερικής απειλής.

Διαβάζοντας τις επιστολές και τις αναφορές του, φαίνεται ότι, παρά τον τεράστιο φόρτο της δουλειάς, παρ' όλες τις συκοφαντίες εναντίον του, κατά τα διάφορα στάδια των διαπραγματεύσεων, από τους μεν και τους δε, ο Καποδίστριας δένεται με την Ελβετία. Στο τέλος της αποστολής του, τον Σεπτέμβριο του 1814, γράφει στον πατέρα του τα εξής: «Τα ζητήματα της Ελβετίας ολοκληρώθηκαν. Η Βουλή επικύρωσε

τελικά το ομοσπονδιακό Σύνταγμα [...] Ολοκληρώθηκε μια εξαιρετικά πολύπλοκη διαπραγμάτευση, με ατέλειωτες δυσκολίες και ταξίδια και γραπτά και δοκιμασίες και συντάγματα και σχέδια - αλλά δεν πειράζει. Αυτοί οι υπέροχοι άνθρωποι με γέμισαν με στοργή και ειλικρινή εγκάρδιότητα. Η εμπιστοσύνη που μου έδειξαν με αποζημίωσε σε μεγάλο βαθμό για όλες μου τις προσπάθειες. Αν, στο μέλλον, θέλουν να είναι ευτυχισμένοι και να χαίρονται την ανεξαρτησία τους, εκτιμώ ότι δεν θα έχω χάσει ούτε τον χρόνο, ούτε τον κόπο μου.» (Bouvier-Bron, σελ. 271).

Και να τι είχε για τη διαπραγματευτική ευφυΐα του Καποδίστρια εκείνος που υπήρξε για κάποιο διάστημα γραμματέας του, ο Elie-Ami Betant από τη Γενεύη, στη βιογραφία του Καποδίστρια το 1839: «Γεννημένος σε μια εύρωστη και διαμενόμενη δημοκρατία, εξοικειωμένος [...] με τη γλώσσα των λαϊκών παθών, ο Καποδίστριας είχε απόλυτη άνεση απέναντι στις διαμάχες των κομμάτων που ανατάραζαν την Ελβετία, την εποχή εκείνη. Κατάφερε να κερδίσει την εκτίμησή τους, γιατί δεν χρησιμοποίησε ούτε διπροσωπία, ούτε ακαμψία απέναντί τους, και εισχώρησε με ειλικρίνεια στα εσωτερικά τους ζητήματα [...]» (Betant, σελ. 25).

Κατά την πρώτη του αποστολή στην Ελβετία, ο Καποδίστριας κατάφερε επίσης να δημιουργήσει φιλικούς δεσμούς με πολλές προσωπικότητες της δημόσιας ζωής, όπως τον Fellenberg, τον περίφημο ιδρυτή και διευθυντή της σχολής του Hofwyl, τον φιλελεύθερο βουλευτή από το καντόνι του Vaud, τον Henri Monod, όπως επίσης και τον Charles Pictet de Rochemont. Οι σχέσεις αυτές θα ενισχυθούν και, όπως ξέρετε, ο Καποδίστριας, μην μπορώντας να επιστρέψει στα Επτάνησα, εξαίτιας των Άγγλων που είχαν καταλάβει τα νησιά, θα εγκατασταθεί προσωρινά, αλλά για αρκετά χρόνια στην Ελβετία, και συγκεκριμένα στη Γενεύη, η οποία θα γίνει ένα από τα κέντρα του ευρωπαϊκού φιλελληνισμού. Αυτό όμως αποτελεί θέμα για μια άλλη διάλεξη!

Ο Καποδίστριας με τον τρόπο αυτό συνέβαλε αποφασιστικά στη δημιουργία ενός βιώσιμου και σχετικά ανεξάρτητου κράτους. Το 1814, όλα τα έξι στρατεύματα εγκατέλειψαν τη χώρα και η Ελβετία βρέθηκε πλέον υπό την παρακολούθηση των συμμάχων Δυνάμεων, αλλά όχι υπό την κηδεμονία τους. Η Ρωσία μερίμνησε ώστε να περιοριστεί όχι μόνο η επιρροή της Γαλλίας, αλλά και της Αυστρίας. Καμία Μεγάλη Δύναμη δεν είχε κυρίαρχη επιρροή στην Ελβετία. Η Ρωσία χρησιμοποίησε πλέον τη δύναμή της αποκλειστικά για να καταστήσει όλο και πιο ανεξάρτητη, ακόμα πιο ουδέτερη, την Ελβετία. Αυτό προκύπτει στο Συνέδριο της Βιέννης, όπου παρευρίσκεται ο Καποδίστριας, αμέσως μετά το τέλος της αποστολής του στην Ελβετία.

Εκπρόσωπος της Ρωσίας στο Συνέδριο της Βιέννης, Σεπτέμβριος 1814 - Ιούνιος 1815

Σε ομοσπονδιακό επίπεδο, η Ελβετία εκπροσωπείται στο Συνέδριο της Βιέννης από μια αντιπροσωπεία τριών συντηρητικών πολιτικών, μελών της Βουλής (κοινοβουλίου), αντιπροσωπεία η οποία εδρεύει την περίοδο εκείνη στη Ζυρίχη. Το κεντρικό πρόσωπο όμως είναι αναμφίβολα ο πολιτικός από τη Γενεύη, Charles Pictet de Rochemont, ο οποίος ήταν εντεταλμένος της Δημοκρατίας της Γενεύης. Η Γενεύη είναι τότε σύμμαχος της Ομοσπονδίας, αλλά όχι ακόμα μέλος της, καθώς δεν αποτελεί ακόμα καντόνι. Ο Pictet de Rochemont συνοδεύεται από τον Francois d'Ivernois. Σκοπός του Pictet είναι να προσαρτήσει τη Γενεύη στην Ομοσπονδία ως καντόνι εξομαλύνοντας το έδαφος της Δημοκρατίας, έτσι ώστε να διαμορφωθεί σε μια ενότητα και να συνδεθεί με το ελβετικό έδαφος. Η στρατηγική του Pictet είναι η εξής: η ασφάλεια της Γενεύης δεν μπορεί να εξασφαλιστεί παρά μόνο εάν η τελευταία γίνει μέλος της Ομοσπονδίας. Η δε ασφάλεια της Ομοσπονδίας εξαρτάται επίσης από τη στρατιωτική ασφάλεια των συνόρων του καντονιού της Γενεύης. Ας ρίξουμε μια ματιά στον χάρτη, και θα συνειδητοποιήσουμε πόσο διάσκολο εγχείρημα είναι αυτό, εφόσον προϋποθέτει ότι ζητείται από τη Γαλλία, η οποία εκείνον τον καιρό βρίσκεται σε διαδικασία αποκατάστασης του παλαιού καθεστώτος, να γίνει σύμμαχος των Μεγάλων Δυνάμεων και να συμμορφωθεί με τις εδαφικές παραχωρήσεις.

Καθ' όλη τη διάρκεια του Συνεδρίου της Βιέννης, ο Καποδίστριας αποδεικνύεται πιστός σύμμαχος των Ελβετών και συγκεκριμένα του Pictet de Rochemont, όπως επιβεβαιώνεται από την ογκώδη διπλωματική τους αλληλογραφία. Βρισκόμαστε ενώπιον μιας μοναδικής συνεργασίας μεταξύ των δύο αντρών, οι οποίοι συναντώνται πολύ συχνά, νωρίς το πρωί. Ο

Η Ελβετία χωρίς τον Καποδίστρια δεν θα ήταν αυτό που είναι

Ένα κείμενο προς τιμή του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας

Pictet ενημερώνεται για τις τελευταίες εξελίξεις των διαπραγματεύσεων. Ορισμένες φορές, ο Καποδίστριας του ζητά να του υποβάλει σχέδια και αιτήματα που αφορούν την Ελβετία, προκειμένου να τα διαβιβάσει, εξ' ονόματός του στους τότε αξιωματικούς υπουργούς στη Βιέννη. Οι δύο άντρες μοιράζονται στιγμές ικανοποίησης, αλλά και απογοήτευσης: ο τροχός της διπλωματικής τύχης γυρίζει αδιάκοπα. Μπορούμε να βεβαιώσουμε, χωρίς να ανατρεξουμε σε λεπτομέρειες, συμφωνώντας με τον Pictet και τον συνάδελφό του d'Invernois, ότι ο Καποδίστριας υπήρξε ο πιο πιστός δικηγόρος, ακούραστος και πλέον αποτελεσματικός μεσολαβητής των συμφερόντων της Γενεύης και της Ελβετίας στη Βιέννη.

Κατά την επιστροφή του από τη Βιέννη, τον Απρίλιο του 1815, ο Pictet γράφει στην αναφορά της ολοκλήρωσης της αποστολής στο μεγάλο Συμβούλιο της Γενεύης: «(...) μεταξύ εκείνων που ενδιαφέρθηκαν για τα επιτεύγματά μας, κανείς δεν το έπραξε με περισσότερη συνέχεια, καλή διάθεση, ευφύια και αποτελεσματικότητα από τον κόμη Καποδίστρια. Κατά της ενεργητάς δύο συνεδριάσεις (=συναντήσεις) που είχα μαζί του, ήταν πάντα ίδιος και απaráλλαχτος, ο καλύτερος οδηγός, ο καλύτερος σύμβουλος και προικισμένος με μια υπομονή, η οποία δεν κάμφθηκε ποτέ, παρ' όλο που τα ζητήματα της Ελβετίας του έδωσαν αφορμή να τα αποστραφεί και παρ' όλο που ανέλαβε κατά κύριο λόγο τη μεγάλη διαπραγμάτευση με την Πολωνία και την Σαξονία, κάτι που θα μπορούσε να δικαιολογήσει την αδιαφορία του απέναντι στα συμφέροντα της ασήμαντης Γενεύης.» (Cramer, I, XXIII).

Όπως γνωρίζουμε, ο Pictet κατάφερε, στην πρώτη Διάσκεψη των Παρισίων και κυρίως στο Συνέδριο της Βιέννης να «εξομαλυνθούν» τα σύνορα του καντονίου της Γενεύης και να συνδεθεί το εδάφος της με εκείνο του κανονίου του Vaud. Ο κανονισμός αυτός επέτρεψε την ενοποίηση της Γενεύης με την Ομοσπονδία. Σε ελβετικό επίπεδο, επιτεύχθηκαν κι άλλες εδαφικές εξομαλύνσεις και τα σύνορα που καθιερώθηκαν στη Βιέννη το 1815 παρέμειναν τα ίδια ως τις μέρες μας. Όσο για την περιοχή του Vaud, από όπου κατάγεται και ο οικοδιδάσκαλος του Αλεξάνδρου Α', Cesar Laharpe, ο οποίος συμμετείχε επίσης στο Συνέδριο της Βιέννης, ο Καποδίστριας επέμεινε επιτυχώς ώστε αυτή η περιοχή, η οποία ήταν υπό την κατοχή του καντονίου της Βέρνης ως το 1798, να γίνει ένα κυρίαρχο καντόνι και μέλος της Ομοσπονδίας. Οι κάτοικοι του Vo, όπως και της Γενεύης, οφείλουν στον Καποδίστρια ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη.

Η αναγνώριση της ουδετερότητας

Κατά τη διάρκεια του Συνεδρίου της Βιέννης, πραγματοποιείται η επιστροφή του Ναπολέοντα από τη νήσο Έλβα. Οι Σύμμαχοι προετοιμάζουν στρατιωτική επίθεση και ζητούν από την Ελβετία να επιτρέψει στα συμμαχικά στρατεύματα να περάσουν μέσα από το καντόνι του Valais και της Βασιλείας προς τη Γαλλία. Τα ελβετικά στρατεύματα συντάσσονται με τα συμμαχικά στρατεύματα στο Franche-Compte και συμμετέχουν στην πολιορκία του γαλλικού φρουρίου του Huningue, στην απέναντι πλευρά της Βασιλείας. Με τη συνθηκολόγηση αυτού του φρουρίου, τον Αύγουστο του 1815, ολοκληρώνεται η τελευταία στρατιωτική ενέργεια με ελβετική συμμετοχή στο εξωτερικό. Ακολουθεί τότε η Δεύτερη Διάσκεψη των Παρισίων (μία πρώτη Διάσκεψη, η οποία δεν ευδοχώθηκε, είχε συγκεντρώσει τους Συμμάχους στο Παρίσι, λίγο πριν από το Συνέδριο της Βιέννης). Αυτή η Διάσκεψη των Παρισίων υιοθετεί, στις 20 Νοεμβρίου 1815, την περίφημη «Διακήρυξη των Δυνάμεων» για την αναγνώριση και την εγγύηση της μόνιμης ουδετερότητας της Ελβετίας και του απαρτάβιστου του εδάφους της.» Πρόκειται για μια «ρητή και γνήσια αναγνώριση της μόνιμης ουδετερότητας της Ελβετίας», καθώς και για μία εγγύηση «της ακεραιότητας και του απαρτάβιστου των εδαφών της σύμφωνα με τα νέα σύνορά της.» Η ουδετερότητα της Ελβετίας αποτελεί όφελος, τόσο για τους Ελβετούς, οι οποίοι από το 1515 προσβλέπουν στην ουδετερότητα, όσο και για τους Συμμάχους. Αυτό απορρέει από τις οδηγίες της ομοσπονδιακής Βουλής προς τον κ. Pictet de Rochemont, αναφορικά με τη δεύτερη Διάσκεψη των Παρισίων, όπου και διαβάζουμε: «Αυτό που πρωτίστως θα πρέπει να εξασφαλίσει η Ελβετία (...) είναι η εγκαθίδρυση της ουδετερότητάς της, βάσει της πολιτικής της ανεξαρτησίας και της στρατιωτικής της κυριαρχίας. Οι συμμαχικές Δυνάμεις θεωρούν τα παραπάνω αναγκαία προϋποθέσεις για τη μελλοντική ειρήνη της Ευρώπης [...]. Προκειμένου η Ελβετία να είναι ουδέτερη,

θα πρέπει να εξασφαλίσει τη δύναμη της αντίστασης που προϋποθέτει η γεωγραφική της θέση και ο πληθυσμός της. Θα πρέπει να διαθέτει τα μέσα να αμυνθεί απέναντι σε επιθέσεις και να προστατευθεί έναντι οποιασδήποτε κυριαρχικής επιρροής της Γαλλίας, ή άλλου όμορου κράτους. Η Αγγλία, η Ρωσία και η Πρωσία επιθυμούν να δουν την Ελβετία σ' αυτήν τη θέση, και δεν έχουμε αμφιβολία πως και η Αυστρία το επιθυμεί ομοίως (...)» (Cramer, II, σελ. 19).

Σ' αυτήν τη Δεύτερη Διάσκεψη των Παρισίων επίσης, ο Pictet de Rochemont συμβουλεύεται σχεδόν καθημερινά τον Καποδίστρια. Ο Pictet γράφει τα εξής, τον Οκτώβριο του 1815: «Πώς θα μπορούσαμε ποτέ να ανταποδώσουμε αυτά που οφείλουμε σ' αυτόν τον υπέροχο Καποδίστρια; Έχει τόσο ευγενικά αισθήματα που θα άξιζε να είναι δικός μας. Είναι ο φοίνικας της διπλωματίας. Χωρίς αυτόν, το Συνέδριο της Βιέννης και οι λοιπές διαβουλεύσεις θα ήταν αζοθρήνητα (...)» (Cramer, II, 171). Είναι φανερό εδώ ότι ο Pictet βρίσκεται σε μια φάση όπου αμφιβάλλει για την επιτυχία. Σε διάστημα λιγότερο από ένα μήνα, στις 20 Νοεμβρίου, η Διάσκεψη των Παρισίων υιοθετεί την περίφημη αναγνώριση της ουδετερότητας της Ελβετίας. Και το αξιοσημείωτο είναι ότι το κείμενο αυτής της διακήρυξης έχει συνταχθεί από τον Pictet, κατόπιν αιτήματος του Καποδίστρια, ο οποίος το παρέδωσε χωρίς να αλλάξει λέξη στους Ανώτατους Εκπροσώπους των Συμμάχων. Αυτό αποτελεί, θα μπορούσαμε να πούμε, και τη μεγάλη επιτυχία του «μυθούτου» Καποδίστρια - Pictet.

Επισημαίνουμε ότι αν πράγματι ο Pictet είναι ο πλέον σεβαστός άντρας από τη Δημοκρατία της Γενεύης, παρ' όλα αυτά αποκαλεί επανειλημμένα τον Καποδίστρια «οδηγό» του, όπως και «πτιζίδα» του, δηλώνει ότι χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσε να επιτύχει τον στόχο του, και ως μην ξεχνάμε ότι μιλά για έναν άντρα, ο οποίος είναι 20 χρόνια νεότερός του! Το 1815, ο Pictet είναι 60 ετών και ο Καποδίστριας μόλις 39.

Ο Pictet πεθαίνει το 1824. Η ταφή του γίνεται την πρώτη Ιανουαρίου του 1825 στο νεκροταφείο του Plainpalais στη Γενεύη. «Πίσω από το φέρετρό του, σε θέση συγγενούς, περπατούσε ο «πιστός οδηγός» του στα Συνέδρια της Βιέννης και των Παρισίων. Ο Καποδίστριας, ο οποίος έτυχε, την εποχή εκείνη, να διαμένει στη Γενεύη, είχε ζητήσει την άδεια του να τον συνοδεύσει στην τελευταία του κατοικία.» (Edmond Pictet, σελ. 435).

Οι αρετές του Καποδίστρια αναγνωρίζονται πολύ σύντομα στην Ελβετία. Το 1839, ο παλιός του γραμματέας, ο μεγάλος ελληνοστής και φιλέλληνας από τη Γενεύη, Elie-Ami Betant, στον οποίο αναφερθήκαμε πιο πάνω, γράφει στη βιογραφία του: «Η στάση του Καποδίστρια στην Ελβετία τον τιμά ιδιαίτερα. Αρχικά, η αποστολή την οποία ανέλαβε είχε προκαλέσει τη μοχθηρία εκ μέρους των διαφόρων κομμάτων, των οποίων θίγονταν τα συμφέροντα. Σιγά σιγά όμως οι υψηλές του αρετές εκτιμήθηκαν περισσότερο και σήμερα, ομόφωνα, οι Ελβετοί λυτούνται για την απώλειά του. Το όνομά του ακούγεται με σεβασμό από άντρες όλων των απόψεων.» (Betant, σελ. 28).

Ο Καποδίστριας ανακηρύσσεται επίτιμος δημότης της Γενεύης το 1815 και, ένα χρόνο αργότερα, του καντονίου του Vaud. Η Γενεύη, από την πλευρά της έδωσε το όνομά του σε μία από τις ωραιότερες όχθες της και μια αναμνηστική πλακέτα αναρτήθηκε στο σπίτι όπου διέμενε κατά το έτος 1820. Δεν γνωρίζω όμως κάποια παρόμοια επίσημη χειρονομία σε επίπεδο Ομοσπονδίας της εποχής εκείνης. Ανεγέρθη ωστόσο ένα άγαλμα του Καποδίστρια, κατόπιν ρωσικής πρωτοβουλίας, στα εγκαίνια του οποίου παρευρέθη η κ. Calmy-Rey, επικεφαλής του ομοσπονδιακού Υπουργείου Εξωτερικών, δίπλα στον Ρώσο ομόλογό της, τον κ. Serguei Lavrov. Αυτά έλαβαν χώρα τον Σεπτέμβριο του 2009, στις ακτές της λίμνης Λεμάν, στη μικρή πόλη Ouchy, κοντά στη Λωζάννη.

Η κληρονομιά του Καποδίστρια στην Ελβετία παραμένει επίκαιρη

Μια νέα τάξη πραγμάτων ξεκινά το 1814 και 1815, χάρη στη βέληση των νικητών Συμμάχων έναντι του Ναπολέοντα και συγκεκριμένα χάρη στη Ρωσία, αλλά κυρίως χάρη στη διπλωματική και ανθρωπινή ιδιοφυία του Καποδίστρια. Τα στοιχεία αυτής της νέας κατάστασης είναι τα εξής:

- Η δημιουργία μιας εσωτερικής μόνιμης ειρήνης, βασισμένης σε παραχωρήσεις και σε αμοιβαίους συμβιβασμούς

- Η υιοθέτηση ενός Συντάγματος (στα γερμανικά Bundesvertrag, δηλαδή ομοσπονδιακής Συμ-

φωνίας), προϋπόθεση για τη δημιουργία ενός ομοσπονδιακού κράτους το 1848

- Η ανεξαρτησία και η διεθνής αναγνώριση της ουδετερότητας και της εδαφικής ακεραιότητας της Ελβετίας, με την προϋπόθεση, από ελβετικής πλευράς, της δημιουργίας ενός ομοσπονδιακού στρατού, καθαρά αμυντικού, η μη ένταξη σε αμυντικές συμμαχίες, και η τήρηση μιας απόλυτης ουδετερότητας σε θέματα εξωτερικής πολιτικής.

Ο φεντεραλισμός και η ουδετερότητα, γεννημένοι κάτω από έναν ιστορικό και γεωπολιτικό ευρωπαϊκό αστερισμό, έγιναν στη συνέχεια αναπόσπαστο μέρος του ελβετικού πολιτικού συστήματος, ακόμα και της ίδιας της ταυτότητας της χώρας μου. Η εσωτερική και εξωτερική ειρήνη υπήρξαν αναγκαίες για την οικονομική και εμπορική ανάπτυξη της Ελβετίας, η οποία, για άλλα 100 χρόνια, υπήρξε μια φτωχή χώρα. Η ανάπτυξη των θεσμικών οργάνων της, η συνεχής αναζήτηση μιας ισορροπίας ανάμεσα στις ομοσπονδιακές αρμοδιότητες και εκείνες των καντονίων, η εφαρμογή της αρχής της αλληλεγγύης μεταξύ εύπορων και φτωχότερων καντονίων, οι πολιτικές διαβουλεύσεις μεταξύ τους, βασισμένες στην άμεση δημοκρατία, όλα αυτά θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν, σύμφωνα με ορισμένους παρατηρητές, ως πρότυπο για την ευρωπαϊκή οικοδόμηση. Αλλά αυτό δεν είναι το θέμα μας σήμερα εδώ. Η ελβετική δημοκρατία αποτελεί έναν εξαιρετικά πολύπλοκο μηχανισμό, ένα «οργανωμένο χάος», όπως έχει χαρακτηριστεί ενίοτε. Ωστόσο, η λειτουργία της δεν είναι αυτόματη, και δεν είναι κεκτημένη μια για πάντα: Λειτουργεί μόνο όσο οι πολίτες της θέλουν να λειτουργεί.

Όσο για την ουδετερότητα, μπορούμε να πούμε ότι τηρήθηκε κατά τη διάρκεια όλων των συγκρούσεων και δυστυχώς η Ευρώπη υπήρξε πλοίαμα στον τομέα αυτό τα μέσα του 19ου ως τα μέσα του 20ού αιώνα. Συγκεκριμένα, η Ελβετία δεν μετείχε στους δύο παγκόσμιους πολέμους, οι οποίοι διαδραματίζονταν στα σύνορά μας. Αλλά το να μην συμμετέχει στις συγκρούσεις δεν σημαίνει ότι παραμένει αδιάφορος. Ξεκινώντας από τη μάχη του Solferino, το 1863, την οποία παρακολούθησε και περιέγραψε ο μελλοντικός ιδρυτής της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού, Henri Dunant, η Ελβετία προσέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στα θύματα, για παράδειγμα συντρέχοντας τους πληγωμένους στρατιώτες από όλα τα στρατόπεδα, στέλνοντας ανθρωπιστική βοήθεια ή οργανώνοντας κέντρα αναζήτησης αγνοουμένων. Είναι η αρχή μιας μεγάλης ανθρωπιστικής παράδοσης, η οποία συνεχίζεται ως και σήμερα.

Η θέση αυτής της «ενεργούς ουδετερότητας» έδωσε στην ελβετική διπλωματία την ευκαιρία να προσφέρει τη συνδρομή της. Αναφέρομαι για παράδειγμα στη διατήρηση, ως τρίτη πλευρά, ενός ελαχίστου βαθμού προξενικού ή πολιτικού σχέσεων μεταξύ εμπόλεμων μερών, ή σε περίπτωση ρήξης διπλωματικών σχέσεων μεταξύ δύο χωρών. Αυτό συνέβη για παράδειγμα το 2008, όταν η Βέρνη έλαβε αίτημα εκ μέρους της Ρωσίας και της Γεωργίας, προκειμένου η Ελβετία να εκπροσωπήσει τα αντίστοιχα συμφέροντά τους. Παρ' όλο που μια σύγκρουση στην Ευρώπη μοιάζει σήμερα εξαιρετικά απίθανη, ωστόσο ο ελβετικός λαός παραμένει ιδιαίτερα προσηλωμένος στην αρχή της ουδετερότητας, κατά 80 ή 90%. Όταν η Ελβετία, με δημοψήφισμα, έγινε μέλος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, η κυβέρνηση συνόδευσε το αίτημα της ένταξής της με μια επιστολή όπου υπήρχε η εξής διευκρίνιση: Η ένταξη αυτή, εκ μέρους της Ελβετίας δεν σημαίνει, σε καμία περίπτωση, την εγκατάλειψη της ουδετερότητάς της.

Ουσιαστικά, η Ελβετία συμμετείχε σήμερα σε ψηφίσματα κυρώσεων, τα οποία αποφασίζονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τα Ηνωμένα Έθνη, σε αποσπασμένη διατήρησης της ειρήνης, όπως στο Κόσσοβο, όχι όμως και σε στρατιωτικές ενέργειες. Το καθεστώς της ουδετερότητας εξηγεί επίσης την επιλογή της Γενεύης, ως έδρα πολλών διεθνών οργανισμών, όπως αυτών των Ηνωμένων Εθνών, του διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και πολλών άλλων.

Αν είναι ορθό ότι η δομή του ομόσπονδου κράτους και η πρακτική της ουδετερότητας έχουν αλλάξει τα τελευταία περίπου 200 χρόνια, ωστόσο ο μεγάλος Κερκυραίος, χάρη στη διπλωματική του ιδιοφυία και το δέσιμό του με την Ελβετία, διαδραμάτισε αποφασιστικό ρόλο για να καθιερωθούν αυτοί οι δύο πυλώνες της κρατικής μας ταυτότητας. Η ευγνωμοσύνη μας προς τον Καποδίστρια δημιουργεί έναν πολύ ισχυρό δεσμό ανάμεσα στην Ελβετία και στην Κέρκυρα, την πόλη καταγωγής του, όπου γεννήθηκε και όπου αναπαύεται.

Το Βήμα «κόσμος» 11/10/2014

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

**«Επιχείρηση Ανοιχτές Πόρτες»
Το Νοσοκομείο «Σωτηρία»
αφηγείται την ιστορία του**
(συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Η πολυτέλεια, μέσω της οποίας η Σοφία Σλήμαν ήθελε να προσδώσει μια αστική επίφαση στο «Πεθαμενατζίδικον», υπήρχε παντού. Από τις πορσελάνες- πιάτα, φλιτζάνια, που χρησιμοποιούσαν οι γιατροί, γραφεία και ερμάρια από ακριβό ξύλο, μέχρι και πιάνο για τους ασθενείς, που συγκεντρώνονταν στο εντεουκτήριο. Ακόμη, ο επισκέπτης θα έχει την ευκαιρία να δει ιατρικά μηχανήματα του περασμένου αιώνα, πρωτοποριακά για την εποχή τους, και που σήμερα προκαλούν δέος, όπως ο «σιδερένιος πνεύμονας», αλλά και να «ταξιδέψει» σε μια άλλη εποχή μέσα από προσωπικές φωτογραφίες και αντικείμενα ασθενών.

Όλα αυτά διασώθηκαν, συνεχίζει ο κ. Βλαστός, γιατί από φόβο δεν τα άγγιζε κανείς. «Το Μουσείο καλείται να φέρει στην επιφάνεια αναρίθμητες ανθρώπινες ιστορίες, αλλά και ιστορικές στιγμές του τόπου μας που ποτέ δεν αφείστηκαν από ένα τέτοιο φως». Όπως αναφέρει ο κ. Βλαστός, όλες οι φάσεις της νεότερης ιστορίας μας «καθρεφτίστηκαν» στο χώρο του νοσοκομείου: από αστικό σανατόριο άσυλο για τους «Άθλιους των Αθηνών», ύστερα Φυματιολογικό Κέντρο και τελικά Γενικό Νοσοκομείο. «Κάθε εποχή άφησε σε κάθε σπιθαμή του χώρου ανεξίτηλα ίχνη. Άλλα χάθηκαν οριστικά, άλλα κάπου κρύβονται υπομονετικά και άλλα υπάρχουν φυλαγμένα σε κλειστά υπόγεια του νοσοκομείου».

«Η εν τη πρωτεύουσα επικίνδυνος διάδοσις της φθίσεως προεκάλεσε την Ίδρυσιν εταιρείας υπό την επωνυμίαν «Σωτηρία». Με αυτή τη λήπη φράση περιγράφει το Βασιλικό Διάταγμα του 1902 την ίδρυση του σανατορίου «Σωτηρία».

Η δημιουργία της «Σωτηρίας» έγινε με προσωπική επιμονή της Σοφίας Σλήμαν, - «μητέρας των φυματικών» όπως την χαρακτήριζαν- η οποία, ως επικεφαλής ενός ομίλου κυριών της εποχής, καταφέρνει το 1903 να θεμελιώσει στις παρυφές του Γουδή, σε ένα οικοπέδο 50 στρεμμάτων που παραχωρήθηκε από τη Μονή Πετράκη, το πρώτο ελληνικό σανατόριο για τη νοσηλεία άπορων φυματικών. Όλοι τότε, από τους αρχιτέκτονες ως τους γιατρούς, εργαζόταν φιλοκερδώς, ενώ το κόστος κατασκευής του πρώτου κτιρίου της τάξεως των 60.000 δραχμών, καλύπτεται εξ' ολοκλήρου από την ίδια. Ο πρώτος ασθενής εισήχθη στο σανατόριο δύο χρόνια μετά, στις 6 Ιουνίου του 1905.

Μόνο το όνομα της Σοφίας Σλήμαν ήταν αρκετό για να οικοδομηθούν γρήγορα και άλλα κτίρια με χρήματα από προσφορές, εράνους και φιλανθρωπικούς χορούς, και να παραχωρηθεί επιπλέον έκταση από τη

Μονή Πετράκη. Έτσι κτίζονται το 1907 το Κυριαζίδειο, το 1908 το Αμπέτειο, το 1911 το Τριανταφυλλάκι, το 1914 το Σπηλιοπούλειο, το 1915 το Οικονόμιο ή Διευθυντήριο και το 1917 το Στρατιωτικό. Ταυτόχρονα έχει αρχίσει και η δενδροφύτευση του γυμνού από δένδρα οικοπέδου με πεύκα και ευκαλύπτους και, παρόλη τη λειψυδρία, η Σοφία Σλήμαν επιτυγχάνει τη μεταφορά νερού με στρατιωτικά βυτιοφόρα.

Φυματικοί από όλη τη χώρα έφθαναν στην Αθήνα προκειμένου να βρουν θεραπεία. Με το ίδιο της το όνομα η «Σωτηρία» εξέφραζε ότι ένιωσε αυτή η κοινωνία αντικρίζοντας την πρώτη αιμόπτυση. Στο «Πεθαμενατζίδικον» της «Σωτηρίας» καταφεύγουν και αργοσβήσουν χιλιάδες ζωές και το νοσοκομείο θα προκαλεί «τρόμο» για πολλά χρόνια.

«Η φιλοσοφία του σανατορίου και της φτωχομάνας, που εκπέμπει ο χώρος, δεν μπορεί να αφήσει κανέναν ανεπηρέαστο» αναφέρει η Ματίνα Σπυράτου, Γραμματέας του Συλλόγου «Φίλων Περιθαλπομένων του Νοσοκομείου Σωτηρία», που ξεκίνησε τη δραστηριότητά του το 2005 με πρωτοβουλία του Πέτρου Γαρζώνη, σήμερα συνταξιούχου γιατρού, και 85 μέλη για να φτάσει σήμερα να αριθμεί 538. Οι ρίζες βέβαια του Συλλόγου βρίσκονται στα μέσα της δεκαετίας του '40, όπου φυματικοί τρόφιμοι του νοσοκομείου ιδρύουν τον Σύλλογο με σκοπό τη βοήθεια στους άπορους ασθενείς και τις οικογένειές τους.

Όπως μας εξηγεί η κ. Σπυράτου, ο Σύλλογος βοηθάει ασθενείς που έχουν ανάγκη, ενώ μετά από ενέργειές του μετατράπηκε σε ξενώνα κάποιου από τα ερειπωμένα κτίρια, ο οποίος άμεσα θα παραδοθεί έχοντας 17 κλίνες και χώρους για ανάπαυση. Πολλοί ασθενείς είναι από την επαρχία, λέει η κ. Σπυράτου, και οι συνοδοί τους που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα, αναγκάζονται να «κοιμούνται σε καρέκλες».

«Χαίρομαι και καμαρώνω που είμαι κομμάτι αυτού του νοσοκομείου, αξιοποιούμε την ενέργεια και δυναμική του χώρου, σεβόμαστε την ιστορία του» δηλώνει η κ. Σπυράτου.

Σε αυτή την πορεία των 115 χρόνων διαδραματίστηκαν σε αυτό καταστάσεις που δεν μπορεί να τις περιγράψει κανείς, ούτε να τις χωρέσει ανθρώπινος νους. Ωστόσο το «Σωτηρία» βγήκε δυνατό και σήμερα είναι από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της χώρας, προσφέροντας σύγχρονες και υψηλού επιπέδου ιατρικές υπηρεσίες.

Πρόσωπα και Ιστορίες 04 Δεκ. 2015
in.gr - Ειδήσεις (συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)

Τα πιο σημαντικά στη ζωή μας

Μπορεί να εργάζεστε εξαντλητικά, αλλά αν το έργο σας δεν είναι συνυφασμένο με την αγάπη, είναι άχρηστο. Δουλέια χωρίς αγάπη είναι σκλαβιά.

Αν θέλουμε πραγματικά να αγαπήσουμε, πρέπει να μάθουμε πώς να συγχωρούμε.

Όταν τα πράγματα στη ζωή μας δεν έρχονται όπως τα θέλουμε, ίσως είναι γιατί ο Θεός έχει μεγαλύτερα σχέδια για μας.

Ένα χαμόγελο μικραίνει την απόσταση ανάμεσα στους ανθρώπους.

Μητέρα Τερέζα

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ

Σύλλογος Φίλων
Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων

Θώρακος Αθηνών

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ. 2107763638

FAX 2107707211

E-mail: info@sylfilon.gr

site: www.sylfilon.gr

ΔΩΡΕΕΣ

Για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου μας

Ευχαριστούμε θερμά τους:

Ιωάννη Δώδο, Αλεξάνδρα Καρδαμίτση και Ευαγγελία Μωραΐτου.

Ευχαριστούμε θερμά για δωρεά αντι στεφάνου την: Οικ. Γριβοκωστοπούλου Κωνσταντίνου στη μνήμη του Γ. Μαλιαριδίου.

Λογαριασμός τραπέζης για κατάθεση δωρεών:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6274-040035-006

IBAN: GR7101712740006274040035006

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων "Σοφία Σλήμαν"

Παρακαλούμε ενημερώστε μας και τηλεφωνικά για την κατάθεσή σας, ώστε να εκδίδουμε με λεπτομέρειες το παραστατικό είσπραξης.

Ώρες Λειτουργίας Γραμματείας:

Δευτέρα & Πέμπτη 11:00 - 15:00

Ο Ετήσιος Οικονομικός Ισολογισμός του Συλλόγου μας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και αναρτάται στο site του Συλλόγου μας www.sylfilon.gr

Έπι κοινωνία έν τύπω

Μηνιαία εφημερίδα. Εκδίδεται σε 2.500 φύλλα

Ιδιοκτησία:

«Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"»

Έδρα: Γ.Ν.Ν.Θ.Α. «Η ΣΩΤΗΡΙΑ»,
Μεσογείων 152, Αθήνα 11527

Εκδότης: Πέτρος Γαρζώνης.

Συντακτική Ομάδα: Γιώργος Δεδούσης, Νίκος Παΐσιος, Ματίνα Σπυράτου, Άρης Στρατάκος.

Εκτύπωση: Κωστόπουλος Γεώργιος, Σελλασίας 6, Αθήνα, Τ.Κ. 10439 Τηλ.: 2108813241

Για αυτό το τεύχος εργάστηκαν επίσης οι: Κυριακή Δημητρουλάκη, Βασίλης Καλαφάτης, Κατσιμήτρου Μπέση, Αθηνά Πέτη και Ανδρέας Σακκάς.

Οι αρθρογράφοι φέρουν πλήρως την ευθύνη των κειμένων τους

Σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα

Τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα είναι νοσήματα που μεταδίδονται πρωταρχικά, όπως λέει και το ίδιο το όνομά τους, από τη σεξουαλική επαφή. Αποτελούν ένα σημαντικό πρόβλημα υγείας παγκοσμίως και μπορούν να προκαλέσουν στειρότητα, νοσηρότητα και στο τέλος θάνατο.

Η μη χρήση προφυλακτικού κατά τη σεξουαλική επαφή, η πλήρης άγνοια για τις σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθένειες, η σεξουαλική επαφή με πολλούς συντρόφους, όπως και η αμέλεια στις ιατρικές εξετάσεις, διευκολύνουν τη μετάδοση του ιού. Τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα μεταδίδονται τόσο με τη σεξουαλική επαφή, όσο και από το αίμα (με τη χρήση μολυσμένης σύριγγας ή μετάγγισης). Μπορεί επίσης να μεταδοθούν και από τη μη σωστή αποστείρωση οδοντιατρικών εργαλείων, όπως και από την εγκυμονούσα μητέρα στο παιδί.

Είναι σημαντικό να διευκρινιστεί ότι ένας άνθρωπος μπορεί να νοσήσει από σεξουαλικά μεταδιδόμενο νόσημα, ανεξαρτήτως του σεξουαλικού του προσανατολισμού. Έρευνα είχε αποδείξει ότι μετά το 2000, όσοι είχαν νοσήσει από AIDS, ως επί το πλείστον ήταν ετερόφυλοι. (το AIDS χαρακτηριζόταν αποκλειστικά ως προνόμιο των ομοφυλόφιλων, κάτι το οποίο δεν ισχύει).

Τα πιο συνηθισμένα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα είναι:

- Από βακτήρια: η σύφιλη, η γονοκοκκική ουρηθρίτιδα (ή γονόρροια) και η λοίμωξη από χλαμύδια.
- Από ιούς: ο απλός έρπητας, η λοίμωξη από ιούς των ανθρωπίνων θηλωμάτων, το AIDS, η ηπατίτιδα Β και η ηπατίτιδα C.
- Από πρωτόζωα: η λοίμωξη από τριχομονάδα.
- Από μύκητες: η λοίμωξη από κάντιντα.

Μαρία Σκαμπαρδώνη

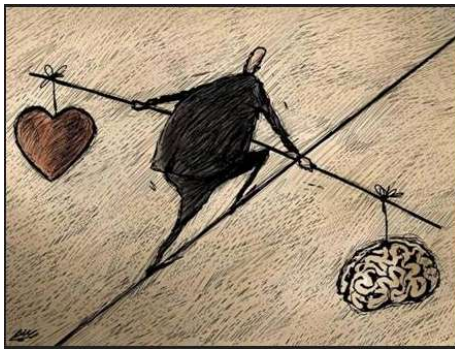
Μερικές καλές συστάσεις για καλή ΥΓΕΙΑ και όχι μόνο!

Σχόλια από τον Καθηγητή Ιωάννη Στ. Παπαδόπουλο για το άρθρο "Μερικές καλές συστάσεις για καλή ΥΓΕΙΑ και όχι μόνο!" που δημοσιεύθηκε στο φύλλο 148 του Ιουνίου.

«...Επίσης καλό το "συστάσεις για καλή υγεία" τεύχος Ιουλίου 2018, εδώ έχω όμως δύο μικρό ενστάσεις:

α) Το κόκκινο κρασί δεν έχει τεκμηριωμένες μελέτες ότι βοηθά. Είναι μέχρι σήμερα ένας μύθος (100 Medicum Mythen 2015, Gesundheitstipp Ratgeber, Zurich 2015, έκδοση της Cochrane Collaboration = παγκόσμιο δίκτυο γιατρών, που έχει στόχο την αξιολόγηση ιατρικών θεραπειών). Εγώ πιστεύω ότι είναι προσπάθεια της βιομηχανίας αλκοολούχων ποτών (χωρίς φυσικά να εννοώ ότι οι γιατροί που το υποστηρίζουν δεν είναι πεπεισμένοι).

β) Λείπει από τις οδηγίες το σπουδαιότερο: να χρησιμοποιείς 10% του χρόνου σου για άλλους. Επιστημονικά τεκμηριωμένο: όπως βοηθά ζει περισσότερο».

Οι πατέρες Κωστής Παλαμάς

Παιδί μου, το Περιβόλι μου που θα κληρονομήσεις, όπως το βρεις κι όπως το δεις να μη το παρατήσεις.

Σκάψε το ακόμα πιο βαθιά και φράξε το πιο στέρεα και πλούτισε τη χλωή του και πλάτυνε τη γη του.

Κι ακλάδευτο όπου μπλέκεται να το βεργολογήσεις.

Κι αν αγαπάς τ' ανθρώπινα και όσα άρρωστα δεν είναι, ρίξε αγιασμό και ξόρκισε

τα ξωτικά να φύγουν.

Και τη ζωντανία σπείρε του μ' όσα γερά, δροσάτα.

Γίνε οργότομος, φυτευτής, διαφεντευτής.

Κι αν είναι κι έρθουν χρόνια δίσεχτα,

πέσουν καιροί οργισμένοι,

κι όσα πουλιά μισέφουνε σκιαγμένα,

κι όσα δέντρα για τίποτ' άλλο δέ φελάν

παρά για μετερίζια,

μη φοβηθείς το χλασαμό.

Φωτιά! Τσεκούρι!

Τράβα, ξεσπέρμεψέ το,

χέρσωσε το περιβόλι κόφ' το,

και χτίσε κάστρο απάνω του

και ταμπουρώσου μέσα,

για πόλεμο, για μάτωμα,

για την καινούργια γένα,

π' όλο την περιμένουμε,

κι όλο κινάει για να 'ρθει,

κι όλο συντρίμι χάνεται

στο γύρισμα των κύκλων.

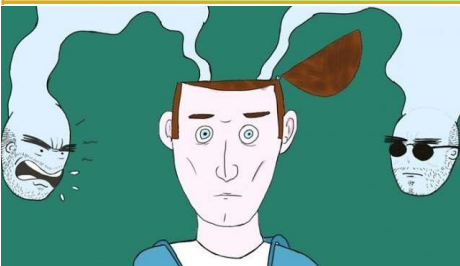
Φτάνει μια ιδέα να στο πει,

μια ιδέα να στο προστάξει,

κορώνα ιδέα, ιδέα Σπαθί,

που θα ΕΙΝ' απάνου απ' όλα.

Πώς μπορούμε να διαχειριστούμε τα αρνητικά συναισθήματά μας;

Έχουμε την τάση να μην αποβάλλουμε τα αρνητικά μας συναισθήματα. Για οτιδήποτε μας συμβαίνει θλιβόμαστε, στεναχωριόμαστε και δεν σκεφτόμαστε καθαρά, εν ολίγοις... φέρνουμε την καταστροφή. Ασφαλώς δεν είναι σωστό να είμαστε θωρακισμένοι και να μην επιτρέπουμε στον εαυτό μας να διεισδύει στα εσωτέρια του για να βιώσει ΚΑΙ τα αρνητικά συναισθήματά του όπως οργή, πόνος, τύψεις, μίσος κλπ. Το ερώτημα λοιπόν είναι πώς θα μπορούσαμε να μετατρέψουμε τα αρνητικά συναισθήματα σε θετικά.

Παρακάτω παρατίθενται κάποιοι τρόποι που ίσως μας βοηθήσουν στο ερώτημά μας:

1. Όλοι έχουμε βιώσει θλιβερές καταστάσεις, γεγονότα δυσάρεστα που έχουν φέρει στην επιφάνεια αρνητικά συναισθήματα. Το μυστικό είναι να ελέγχουμε τα

αρνητικά συναισθήματα και να μην επιτρέπουμε να μας καταβάλλουν. Σίγουρα ένα δυσάρεστο γεγονός μας κάνει πιο δυνατούς και την επόμενη φορά που θα μας συμβεί κάτι παρόμοιο το αντιμετωπίζουμε με μεγαλύτερη ψυχραιμία.

2. Θα ήταν καλό να προσπαθούσαμε να βιώσουμε το πλήρες φάσμα των συναισθημάτων μας. Όλα τα συναισθήματα είτε είναι θετικά είτε αρνητικά έχουν τον σκοπό τους, γι' αυτό καλό είναι να έχουμε υπομονή και να δίνουμε τον κατάλληλο χρόνο στο να εκφραστούν. Όσο και να πονάμε δεν πρέπει να φοβόμαστε να επιλύουμε τα προβλήματά μας.

3. Πρέπει να σκεφτόμαστε και τα θετικά οφέλη που μπορεί να έχει ένα δυσάρεστο γεγονός που αντιμετωπίζουμε στη ζωή μας. Το να τονίζουμε μόνο τα αρνητικά στοιχεία μας κρατάει πίσω. Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε εμπόδιο είναι για το καλό μας και πολλές φορές στη ζωή υπάρχουν και αποτυχίες που πρέπει να τις αποδεχόμαστε γιατί μέσα από αυτές ισχυροποιούμαστε ως άτομα. Δεν πρέπει να τα παρατάμε στα δύσκολα και μόνο η προσπάθεια που καταβάλλουμε έχει μεγάλη σημασία.

4. Δεν είναι υγιές να κατηγορούμε τους

άλλους για τα δυσάρεστα γεγονότα που βιώνουμε. Δεν φταίνε πάντα οι εξωτερικοί παράγοντες. Πρέπει να αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις με ψυχραιμία, να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν και όσο μπορούμε να αντιμετωπίζουμε το γεγονός, όσο δυσάρεστο και να είναι, με θετική στάση.

5. Τέλος, το πιο βασικό απ' όλα είναι να μην κοιτάμε πίσω μας. Ό,τι έγινε στο παρελθόν ανήκει εκεί, το αποδεχόμαστε, για κάποιον λόγο έγινε, έτσι έπρεπε να γίνει. Αποδεχόμαστε αυτό που έγινε και απλά αφήνουμε ο χρόνος να απαλύνει τις πληγές μας.

Να θυμόμαστε μόνο αυτό, κάθε εμπόδιο είναι για το καλό μας και ό,τι γίνεται για κάποιο λόγο μας συμβαίνει, επομένως μην αφήνουμε τα αρνητικά συναισθήματα να μας υπερνικούν, ας τα μετατρέψουμε σε θετικά.

*Οι πληροφορίες που περιέχονται στη σελίδα ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τη γνώματευση του γιατρού σας. Αν αποφασίσετε να ακολουθήσετε κάποια θεραπεία ή διατροφή ρωτήστε τον προσωπικό γιατρό σας.

«Θεραπευτής»

Posted: 19 Jul 2018 09:32 AM PDT

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΑΓΑΠΗΣ & ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Βοήθεια σε άτομα και ομάδες κοινωνικά αποκλεισμένα & με προβλήματα εξάρτησης.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ (ανανέωση) 24/07/2018 (Έκτακτη δράση ιατρών)

Έκτακτη δράση ιατρών / Τρίτη 31-7-2018 / 09.00-16.00

Λόγω των γεγονότων που αντιμετωπίζει η χώρα μας και κατά συνέπεια η πόλη μας, πραγματοποιούμε μία έκτακτη δράση με εθελοντές ιατρούς από την Ν. Κορέα, για άπορους και άστεγους συνανθρώπους μας.

Θα υπάρξουν οι παρακάτω ειδικότητες:

- Δερματολόγοι
- Γενικοί χειρουργοί
- Πνευμονολόγος
- Γαστρεντερολόγος
- Οικογενειακός ιατρός
- Φαρμακοποιοί
- Χειριστής υπέρηχου
- ΩΡΛ
- Γενικές αίματος

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ

- Εθελοντές για μετάφραση από Αγγλικά σε Ελληνικά

Τηλέφωνο -Φαξ: 2105012608,

Κώστας Βιταλάκης: 6977202398- Στις Νίκος: 6934709748

Ηλ. Διεύθυνση: kvitalakis@yahoo.gr

Ιστοσελίδα: <http://www.katafigio-agapis.gr>

Είμαστε σωματείο μη κερδοσκοπικό, αναγνωρισμένο με την υπ' αριθ. 4866/2006 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και έχουμε πιστοποιηθεί με την υπ' αριθ. Γ.Π.Π(2)γ/οικ 57371/15-06-2012.

Ειδική πιστοποίηση Ν. Π.Ι.Δ. 06-06-2012 ΦΕΚ 1907 Τ/β με υπουργική απόφαση, ως φορέας παροχής υπηρεσιών πρωτοβάθμιας κοινωνικής φροντίδας μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Όλοι είμαστε εθελοντές και περίπου 50 άτομα, προσφέροντας εθελοντική εργασία.

Δεν έχουμε λάβει ποτέ καμία κρατική επιχορήγηση.

Η αγάπη μας είναι το σπίτι

Η αγάπη είναι το σπίτι μας, χτισμένο με τα υλικά της υπέρβασης στον οικισμό της αιωνιότητας, όπου βιώνεται η υπαρξιακή μας αλήθεια και εξαργυρώνεται η επίπονη επίγεια ζωή μας. Η αγάπη είναι το σπίτι μας. Έξω απ' αυτό είμαστε πρόσφυγες σ' ένα αλλότριο κόσμο, γεμάτο ανικανοποίητες αναζητήσεις, σε καταφυγές που οδηγούν από αδιέξοδο σε αδιέξοδο, σε αφιλόξενους χώρους. Η αγάπη είναι το σπίτι μας.

Άρης Κανδηλάπτης

Καρύδα

Υλικά:

- 1 ποτήρι ζάχαρη
- 1 ποτήρι βούτυρο
- 8 αυγά
- 2 βανίλιες
- 1/2 ποτήρι γάλα
- 1 κ. γλυκού μπέικιν

2 ποτ. νερού αλεύρι που φουσκώνει μόνο του
2 ποτήρια καρύδα (ινδοκάρυδο)

Εκτέλεση:

Χτυπάμε το βούτυρο με τη ζάχαρη προσθέτουμε τ' αυγά ένα – ένα και κατόπιν το αλεύρι, το μπέικιν, τις βανίλιες την καρύδα και τέλος το γάλα σιγά – σιγά. Ψήνουμε στους 180 βαθμούς για 1 ώρα περίπου.

Σιρόπι:

- 3 ποτήρια ζάχαρη
- 2 ποτήρια νερό

Εκτέλεση:

Βράζουμε για 5 λεπτά το γλυκό να είναι κρύο και το σιρόπι ζεστό. (Αν θέλουμε πασπαλίζουμε το γλυκό με ινδοκάρυδο)

Καλή επιτυχία

Νίκη Νικολοπούλου

Η Αλήθεια και το Ψέμα

Ένας θρύλος του 19ου αιώνα λέει ότι η Αλήθεια και Το Ψέμα συναντήθηκαν κάποτε. Το Ψέμα καλημέρισε την Αλήθεια της είπε «Ωραία μέρα σήμερα». Η Αλήθεια για να βεβαιωθεί κοίταξε γύρω και τον ουρανό και όντως η μέρα ήταν ωραία.

Περπάτησαν για λίγο ώσπου έφτασαν σε ένα μεγάλο πηγάδι γεμάτο νερό. Το Ψέμα βούτηξε το χέρι του στο νερό και γυρίζοντας στην Αλήθεια της είπε «Ωραίο και ζεστό το νερό. Θες να κολυμπήσουμε μαζί;» Και πάλι η Αλήθεια ήταν καχύποπτη. Δοκίμασε όμως με το χέρι της το νερό και πράγματι ήταν ζεστό. Μπήκαν λοιπόν και οι δυο τους στο νερό και κολυμπούσαν για αρκετή ώρα, όταν ξαφνικά το Ψέμα βγήκε από το πηγάδι, φόρεσε τα ρούχα της Αλήθειας και εξαφανίστηκε.

Η Αλήθεια θυμωμένη βγήκε γυμνή τρέχοντας παντού ψάχνοντας για το Ψέμα να πάρει τα ρούχα της. Ο κόσμος που την έβλεπε γυμνή, γύριζε το βλέμμα του αλλού είτε από ντροπή είτε από θυμό. Η φτωχή Αλήθεια ντροπιασμένη γύρισε στο πηγάδι και χώθηκε εκεί για πάντα.

Έκτοτε το Ψέμα γυρίζει ανενόχλητο ντυμένο σαν Αλήθεια ικανοποιώντας τα τερτίπια του κόσμου, ο οποίος με κανένα τρόπο δεν θέλει να δει τη γυμνή Αλήθεια.

Μιχαλάκης Σαββίδης
18 Ιουλίου στις 10:04 μ.μ.

(Ο πίνακας με την Αλήθεια να βγαίνει από το πηγάδι είναι του Γάλλου Jean-Léon Gérôme, 1896 "La Vérité sortant du puits")

“Χαϊδεμένα γράμματα”

...στον Γιάννη

- Μαμά, θα μου χαϊδέψεις την πλατούλα; Να παίξουμε το παιχνίδι με τα γραμματάκια, παρακάλεσε ο εξάχρονος τη μαμά του, καθώς χουζούρευε δίπλα της πρωινό Κυριακής. Ο μπαμπάς έλειπε σε ταξίδι, οπότε η μαμά σήμερα ήταν όλη δική του. Αυτός βέβαια ήταν δικός της. Πάντα, όλος δικός της! Η μαμά ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Ήταν η ομορφότερη μαμά όλου του κόσμου! Και τι απαλά ήταν τα δάχτυλά της καθώς από τη μια του οριοθετούσαν τον δικό του κόσμο κι από την άλλη τον διεύρυναν μέσα από τους δρόμους της αφής. Του το είχε υποσχεθεί μέρες τώρα πως την Κυριακή θα περνούσαν οι δυο τους χωρίς βιασύνη και τρεχάλα!

- Θα σε μάθω να νιώθεις τα γράμματα, αγόρι μου. Θα σε χαϊδεύω γράμματα. Να, το Άλφα, της Αγάπης και της Αρχής. Ό,τι αρχίζεις να το αρχίζεις με αγάπη για να στεριώνεις. Το Άλφα έχει τρεις γραμμούλες, δυο μεγάλες και μια μικρή. Δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν έχει και τις τρεις γραμμές του. Η μαμά σχεδιάζει τις γραμμές στην πλάτη, στο στήθος, στα χέρια και στα πόδια.

- Βλέπεις πώς συναντιούνται ψηλά και κάνουν κορυφούλα; Θυμήσου τιποτα δεν μπορεί να τις χωρίσει γιατί υπάρχει και η τρίτη, η πιο μικρή γραμμή που τις συνδέει. Έτσι είναι κι η αγάπη. Σαν κορυφωθεί και συνδεθεί με τις στιγμές που ζούμε παρέα, δεν κλονίζεται με τίποτα.

Η μητέρα - ιέρεια χρήζει το παιδί της με τις βαθύτερες έννοιες της ζωής.

- Η αγάπη έχει μέσα της το Γάμα, το γράμμα της Γης. Κι η Γη μας είναι κάτι στέρεο. Δεν είναι αέρας. Έχει βάρος! Έτσι κι η αγάπη! Δεν μπορεί να την πάρει ο αέρας, να την σκορπίσει! Έχει το δικό της βάρος. Να τώρα και το Πι. Είδες πως μοιάζει; Σαν το τζάκι μας, που μας ζεσταίνει. Γιατί από το Πι βγαίνει το πυρ, η φωτιά, αγόρι μου! Η αγάπη ζεσταίνει. Όταν την έχεις στην ψυχή σου θα έχεις πάντα ζεστασιά. Και τελευταίο είναι το Ήτα, το γράμμα του Ήλιου. Δεν μπορεί να υπάρξει ζωή χωρίς τον Ήλιο. Δεν μπορεί να υπάρξει ζωή χωρίς αγάπη γιατί αυτή μας φωτίζει και μας κάνει να βλέπουμε ό,τι υπάρχει γύρω μας!

Ο μικρός μαθαίνει στο κορμάκι του, την Αγία Γραφή της ζωής. Και τα δάχτυλα μεταφέρουν στις αισθήσεις του όλη την ηδονή της γλώσσας και γίνεται φορέας της και μύτης!

Πενήντα χρόνια μετά, άνδρας ώριμος θυμάται το παιχνίδι της γραφής. Σήμερα, Κυριακή, θα συναντήσει τη μητέρα του για να περάσουν μαζί την ημέρα. Είναι η δεύτερη Κυριακή του Μαΐου. Με μια ανθοδέσμη στα χέρια ανοίγει την πόρτα του πατρικού του σπιτιού. Ο πατέρας ταξίδεψε εδώ κι ένα χρόνο μόνιμα πια και ανεπιστρεπτή.

- Μάνα ήρθα!

Η μάνα τον περιμένει. Σήμερα θα είναι όλος δικός της. Τον περιμένει να τον σφίξει στην αγκαλιά της. Είναι όμορφος, πολύ όμορφος, ο ομορφότερος άνδρας στα μάτια της. Κι είναι γιος της!

- Μάνα, κλείσε τα μάτια σου και δως μου το χέρι σου. Ο άνδρας χαράζει στις παλάμες της τα γράμματα.

- Το θυμάσαι, ρε μάνα, το παιχνίδι με τα χαϊδεμένα γράμματα; Θυμάσαι που δεν χόρταινα να μου γράφεις κι εγώ να καταλαβαίνω μόνο από τις γραμμές των δακτύλων; Πες τώρα τι σου γράφω;

Η μάνα βουρκώνει και με χείλη που τρέμουν από συγκίνηση και καμάρι ψελλίζει:

- Χρόνια πολλά μάνα, σ' αγαπώ!

Νατάσα Αποστολοπούλου
Οδοντίατρος
Ιούλιος 2018

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ-ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Κρασί

Ο βασιλιάς της Αιτωλίας ή της Βοιωτίας, Οινέας, είχε βοσκό τον Στάφυλο. Αυτός παρατήρησε πως μια κατσίκια του έτρωγε τις ρόγες συγκεκριμένου φυτού και έδειχνε περιέργη ζωντάνια. Έκοψε μερικά τσαμπιά και τα πήγε στον Οινέα. Ο βασιλιάς δοκίμασε μερικές ρόγες, τις βρήκε νόστιμες, έστυψε τις υπόλοιπες, ήπιε τον χυμό κι ένιωσε ωραία. Ανακαλύφθηκε το κρασί: «Οίνος», με «σταφύλια», τις ρόγες, από το όνομα του βοσκού του.

Κατ' άλλους, όταν ο θεός Διόνυσος περιπλανιόταν ανά την Ελλάδα, έφτασε και στα μέρη της Αιτωλίας, όπου φιλοξενήθηκε από τον καλόβολο βασιλιά Οινέα και την όμορφη γυναίκα του, Αλθαία. Την οποία ο θεός γλυκοκοιτούσε. Ο Οινέας το κατάλαβε. Κι επειδή χέρι που δεν μπορείς να το δαγκώσεις, το φιλάς, προφασίστηκε πως έπρεπε να πάει ταξίδι. Διόνυσος και Αλθαία παραδόθηκαν στον έρωτά τους κι από την ένωσή τους γεννήθηκε η Διήνεια, μελλοντική σύζυγος του

Ηρακλή, ή, κατ' άλλους, ο Μελέαγρος.

Ο Διόνυσος κατάλαβε την αληθινή αιτία της απουσίας του καλόβολου Οινέα. Κι όταν ο βασιλιάς επέστρεψε, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης, του έμαθε την καλλιέργεια του αμπελιού και την παρασκευή του κρασιού, του «οίνου» όπως βαπτίστηκε παίρνοντας το όνομά του.

Άλλη εκδοχή μιλά για τον Ικάριο που ζούσε κάπου κοντά στην Πεντέλη, μαζί με την κόρη του, Ηριγόνη. Εκεί, έφτασε ο θεός Διόνυσος. Ο Ικάριος και η Ηριγόνη τον φιλοξένησαν (μερικοί ισχυρίζονται ότι ο θεός είχε με την ηρωίδα και ερωτική σχέση, από την οποία προέκυψε γιος, ο Στάφυλος). Ο θεός χάρισε στον Ικάριο ένα ασκή με αρωματικό ποτό, το οποίο, όπως του εξήγησε, λέγεται οίνος. Και τον έμαθε να καλλιεργεί αμπέλια και να παρασκευάζει κρασί. Έπειτα, του ζήτησε να πορευθεί και να διδάξει στους ανθρώπους τα όσα έμαθε. Ο Ικάριος υπάκουσε.

<https://koutalianossimos.wordpress.com/2013/10/21/ανακαλυψεις-εφευρεσεις/>

Ηεπιστολή του Αϊνστάιν στην κόρη του σχετικά με τη δύναμη της αγάπης

Ακολουθεί ένα γράμμα που έγραψε ο Αϊνστάιν στην κόρη του για την οικογενειακή δύναμη της αγάπης. Το γράμμα κυκλοφόρησε τη δεκαετία του 80 μαζί με πάνω από χίλια άλλα γράμματα που έγραψε σε διαφορετικούς ανθρώπους.

«Όταν πρότενα τη θεωρία της σχετικότητας, πολύ λίγοι άνθρωποι με κατανόησαν και αυτό που θα αποκαλύψω τώρα, για να μεταδοθεί στην ανθρωπότητα, θα έρθει επίσης ανιμέτωπο με την παρανόηση και την προκατάληψη του κόσμου.

Σου ζητώ να φυλάξεις τα γράμματα για όσα χρόνια, δεκαετίες, είναι απαραίτητο, μέχρι η κοινωνία να έχει προχωρήσει αρκετά για να αποδεχθεί αυτό που θα εξηγήσω παρακάτω. Υπάρχει μια εξαιρετικά ισχυρή δύναμη, για την οποία η επιστήμη δεν έχει βρει μέχρι τώρα μια επίσημη εξήγηση. Είναι μια δύναμη που συμπεριλαμβάνει και κυβερνάει όλους και βρίσκεται ακόμη και πίσω από οποιοδήποτε φαινόμενο υπάρχει μέσα στο σύμπαν και δεν έχει αναγνωριστεί ακόμη από εμάς. Αυτή η οικογενειακή δύναμη είναι η ΑΓΑΠΗ.

Όταν οι επιστήμονες έψαχναν για μια ενοποιημένη θεωρία του σύμπαντος, ξέχασαν την πιο ισχυρή αόρατη δύναμη.

Η Αγάπη είναι Φως, που φέγγει εκείνους που την προσφέρουν και τη λαμβάνουν.

Η Αγάπη είναι βαρύτητα, επειδή κάνει κάποιους ανθρώπους να έλκονται από άλλους.

Η Αγάπη είναι δύναμη, επειδή πολλαπλασιάζει το καλό μέσα μας, και επιτρέπει στην ανθρωπότητα να μην εξαφανιστεί μέσα στον τυφλό εγωισμό της.

Η Αγάπη εκτυλίσσεται και αποκαλύπτει.

Για την Αγάπη ζούμε και πεθαίνουμε.

Η Αγάπη είναι Θεός και ο Θεός είναι Αγάπη.

Αυτή η δύναμη εξηγεί το καθετί και δίνει νόημα στη ζωή. Αυτή είναι η μεταβλητή που έχουμε αγνοήσει για πολύ καιρό, ίσως επειδή φοβόμαστε την αγάπη γιατί είναι η μόνη ενέργεια στο σύμπαν που ο άνθρωπος δεν έχει μάθει να μετατρέψει σε θέληση.

Για να κάνω ορατή την αγάπη, έκανα μια μικρή αντικατάσταση στην πιο φημισμένη εξίσωσή μου. Αν, αντί για $E=mc^2$, αποδεχτούμε ότι η ενέργεια για τη θεραπεία του κόσμου μπορεί να βρεθεί από τον πολλαπλασιασμό της αγάπης επί την ταχύτητα του φωτός στο τετράγωνο, φθάνουμε στο συμπέρασμα ότι η αγάπη είναι η πιο ισχυρή δύναμη που υπάρχει, επειδή δεν έχει όρια.

Μετά την αποτυχία της ανθρωπότητας στη χρήση και τον έλεγχο των άλλων δυναμειών του σύμπαντος που στράφηκαν εναντίον μας, ετρέπει η συντήρησή μας με ένα άλλο είδος ενέργειας. Αν θέλουμε το είδος μας να επιβιώσει, αν πρόκειται να βρούμε νόημα στη ζωή, αν θέλουμε να σώσουμε τον κόσμο και κάθε ευαίσθητη ύπαρξη που τον κατοικεί, η αγάπη είναι η μία και μόνη απάντηση.

Ίσως δεν είμαστε ακόμη έτοιμοι να κατασκευάσουμε μια βόμβα αγάπης, μια συσκευή αρκετά ισχυρή να καταστρέψει εντελώς το μίσος, τον εγωισμό και την απληστία που αφανίζουν τον πλανήτη.

Εντούτοις, καθένας κουβαλά μέσα του μια μικρή αλλά ισχυρή γεννήτρια αγάπης, της οποίας η ενέργεια περιμένει να απελευθερωθεί.

Όταν μάθουμε να δίνουμε και να παίρνουμε αυτή την οικογενειακή ενέργεια, αγαπώντας την Lieserl, θα έχουμε επιβεβαιώσει ότι η αγάπη υπερνικά τα πάντα, μπορεί να υπερβεί το καθετί, επειδή η αγάπη είναι η πεμπτοσύνη της ζωής.

Λυπάμαι βαθιά που δεν μπόρεσα να εκφράσω αυτό που είναι μέσα στην καρδιά μου, η οποία χτυπά ήσυχα για σένα όλη μου τη ζωή. Ίσως δεν είναι πολύ αργά να ζητήσω συγγνώμη, αλλά καθώς ο χρόνος είναι σχετικός, χρειάζομαι να σου πω πως σ' αγαπώ και ότι χάρη σ' εσένα έχω φθάσει στην ύστατη απάντηση.

Ο πατέρας σου (Άλμπερτ Αϊνστάιν)
<http://tinyurl.com/zm8nmhv>

Επισκεφθείτε

το νέο Site του Συλλόγου μας

<http://www.sylfilon.gr>

- ⇒ Ενημερωθείτε για τους σκοπούς του.
- ⇒ Δείτε τις Ανακοινώσεις και τα Νέα του.
- ⇒ Συμμετέχετε στις δραστηριότητές του.
- ⇒ Διαβάστε όλα τα φύλλα της εφημερίδας "**ΕΠΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΝ ΤΥΠΩ**".
- ⇒ Μελετήστε το καταστατικό του.
- ⇒ Επικοινωνήστε μαζί μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Εγγραφή στο Newsletter | Επικοινωνία

Αναζήτηση...

Αναζήτηση

Τα νέα μας Ταυτότητα Το έργο μας Εκδηλώσεις Στήριξέ μας

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Με τα χρήματα της διαφήμισής σας θα καλυφθούν βασικές ανάγκες συνανθρώπων μας που περνούν δύσκολες στιγμές της ζωής τους.

Η εφημερίδα είναι μηνιαία και εκδίδεται σε 2.500 φύλλα. Διανέμεται δωρεάν στο Νοσοκομείο Νοσημάτων Θώρακος Αθηνών "Η Σωτηρία" και ταχυδρομείται δωρεάν στα μέλη του Συλλόγου μας.

Μπορείτε να την βρείτε στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών, στα Τακτικά Εξωτερικά Ιατρεία ή στο Γραφείο Κίνησης Ασθενών.

Η "ΕΠΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΝ ΤΥΠΩ" είναι το δικό σου βήμα

Παρακαλούμε, στείλε μας
ΣΚΕΨΕΙΣ,
προβληματισμούς,
αντιθέσεις

και ό,τι άλλο μέσα από την ειδικότητά σου και την ευαισθησία σου θα μπορούσες να μοιραστείς με τους άλλους για το γενικό καλό.

ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΧΟΡΩΝ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Παιδιά (8-14 ετών)
κάθε Κυριακή στις 7.00 μμ
(έναρξη μαθημάτων στις 7 Οκτώβρη)

Ενήλικες
κάθε Πέμπτη
(έναρξη μαθημάτων στις 11 Οκτώβρη)

Προεγγραφές (τηλεφωνικά)
μέχρι 30 Σεπτέμβρη.
Πληροφορίες:
Δημήτρης Ζέρβας (6986127436)

Τα μαθήματα απευθύνονται σε εργαζόμενους νοσοκομείων.

ASTRA

ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗ

Τηλ.: 210.69.22.400
www.astrametaforiki.gr

Σεβαστουπόλεως 137, 115 26 Αθήνα
τηλ.: 210.69.22.400 • fax: 210.67.25.314
www.astrametaforiki.gr